

Csak az elmúlt gyermekéveknek voltak olyan ragyogó napjai, mint az a vasárnap. Éjjel esett az eső, a szőlőlugas levelein ezer vízsepp szikrázott és a harangszó is olyan üdén hintázott a levegőben, mintha harmatban mosakodott volna.

Harmadik harangszó után már mindenki a helyén ült a templomban, a mise lassan csordogált a prédikáció felé, a maga ragyogó vasárnapi útján.

– Ne tegyétek azt másoknak, amit nem akartok, hogy nektek tegyenek - hangzott az intés a szószékről és én ezen a nagyon öreg bölcsességen hosszan elgondolkoztam. Még otthon is eszembe jutott, amikor a szomszéd kutyáját oldalba dobtam. Nekem se esne jól, ha egy akkora kő csattanna a bordáimon... bár nem tudtam, hogy az állatokra is vonatkozik - a példabeszéd.

A falon kalitka lógott s benne egy vadgalamb. Nem gerle, és nem örvös galamb, hanem igazi vadgalamb, melyik nagy fák odvában költ és úgy bűg, mint az orgona. Igen, tegnap még bűgött, de mára, mintha elfelejtette volna a dalt, ami a madarak imádsága. A bűgás egy nagy bükkfáról hallatszott, de aztán elhallgatott és Berta Jancsi azt mondta:

– Most bement a likba, ami a fán van, ha akarnám, meg is foghatnám...

Jancsinak nagy tisztelője voltam, mert hét országra szóló csibész volt és mellettem, mint "rossz szellem" működött, de azért erre azt mondtam, hogy: nem hiszem.

– Nem lehet azt a fát megmászni...

– Neem? Mit adsz, ha megfogom a madarat?

– Bicskát. Halas bicskát, de csak búcsúkor.

Jancsi egy kicsit latolgatta a búcsú távolságát, és a bicska valószínűségét, aztán mászni kezdett. Magam is jó famászó voltam abban az időben, de Jancsi barátom művész volt, aki úgy ment felfelé a fa sikos törzsén, mint a mezsei poloska.

– Úgy is kirepül – gondoltam –, de a galamb nem repült ki. Talán fiatal volt, talán azt hitte, nem lehet benyúlni? Nem tudom. Reszkettem a madárért, hogy az enyém legyen és nagyot dobant a szívem, amikor Jancsi benyúlt az odúba.

– Megvan!

A galamb rémülten vergődött, aztán eltűnt barátom öblös ingében.

– A bicskának legyen karikája is, hogy madzagra kössem – egészítette ki Jancsi a megkötött üzletet. – Itt a madarad.

Boldog voltam. Kalitkába tettem, vizet adtam neki, és búzáat is - mi tagadás - a templomban is csak rá gondoltam. Örömöm aztán egyre csökkent és most csak néztem a kalitkában gubbasztó galambot, és szerettem volna, ha megszólal. De nem szóltat meg. Csak ült a kalitka rácsán túl, valami irtózatossággal nézett. Addig néztem, míg elaludtam.

És álmomban bűgni kezdett, és előttem megjelent a táj, amit elvettem tőle. Az erdő, amely néma lett nélküle, a szikla, amely felett átszállt, a patak, ahová inni járt, a ködös messzeség, ahová elrepült, a párás magasság, ahonnét mindent látott.

Panaszos siránkozása szinte fojtogatott. A kalitka rácsa, mintha megvastagodott volna és elzárta előlem a világot. Nem mehettem játszani, nem mehettem a mezőre, nem mehettem apámhoz, anyámhoz. Vergődtem a rács mögött és nem tudtam miért.

– Miért? – kiáltottam. – Miért?

Ekkor valaki megrázta a vállam.

– Rosszat álmodol, hogy úgy nyögsz?

– Igen – suttogtam, de álmodat hiába kérdezték.

– Elfelejtettem...

Másnap azonban hajnalban keltem, amikor még aludt a ház - csak a fecskék csiviteltek áhítattal nézve a kelő napot. Odamentem a kalickához és kinyitottam ajtaját.

– Eredj madár!

Néztem utána, míg csak láttam és a szívemben boldog, nagy sóhajtások születtek.

Azóta vele repülök minden szabad madárral, azóta az én házamban nem volt rab madár és azóta: nem teszem mással azt, amit nem akarom, hogy velem tegyenek, mert emlékeim távoli, árnyékos erdejében ilyenkor szomorúan bűgni kezd a vadgalamb.

(Fekete István: A vadgalamb)

SZIMFÓNIA
NYUGDÍJAS EGYESÜLET

ÖSSZHANG

A Szimfónia Nyugdíjas Egyesület hírlevele

2013. február 1/2

3770 Sajószentpéter, Sport u. 14-16. Iroda: 1112 Budapest, Puskapor u. 2/a

www.egyutthangzas.hu e-mail: info@egyutthangzas.hu

Pacsai János esperes-parókus, elnök

Tel.: 30/953-6067

e-mail: pacsai.janos@egyutthangzas.hu

Dósa György iroda vezető

Tel.: 30/846-4967

e-mail: dosa.gyorgy@egyutthangzas.hu

"Lépésről-lépésre" projektünk támogatója:
az EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTERIUMA

VISSZAEMLEKEZÉS

az Egyesület 10. évére

10 éve, 2002. november 28-án alakult meg az Oltalom Nyugdíjas Egyesület, ahogy mi hívjuk: Nyugdíjas Klub. 48 fővel alakult meg, Pacsai János esperes úr vezetésével és segítségével. A klub azzal a céllal alakult, hogy a városunkban élő idősebb embereket összefogjuk, életkörülményeiken javítsunk. Városunkban sajnos sok az egyedül élő, magányos ember, és ha egy héten egy alkalommal 1-2 órára összejövünk, ezzel is enyhíteni lehet magányukat. Az alapító tagok közül 10 fő elhunyt. Régi tagok közül sokan elmaradtak, koruk előrehaladása, vagy betegség miatt. Közben új tagok jöttek. Jelenleg 25 fős az Egyesület. A klub kezdetben a parókián, majd a templom megépítése után itt a közösségi teremben kapott helyet. A tagok között vannak református, római katolikus hívek is, nemcsak görög katolikusok. A vezetőség 6 tagú: elnök, elnökhelyettes, pénztáros-programszervező, és 3 fő vezetőségi tag.

Minden évben 1-2 alkalommal egész napos autóbuzos kirándulás, gyógyfürdőben fürdés, ebédelés. Itt a templom udvarán szalonasütés, lecsófőzés, bográcsolás, ahová a tagok elhozhatják családtagjaikat, unokákat, barátokat. Jártunk a közeli településeken gombászni, jártunk Bükkzentkereszten a gyógyító köveknél. Meghívtuk a helyi általános iskola, nevezetesen a Hunyadi Mátyás Iskola tanulóit, akik anyák napi, Mikulás napi és Karácsonyi ünnepi műsorral színesítették programjainkat.

Volt diafilm-vetítés, zárandokutak, és úti filmeket is láttunk. Minden hónap utolsó foglalkozásán köszöntjük a születés- és névnaposokat. Bátran mondhatom, hogy ezek a programok mindig nagyon jó hangulatban telnek el. Volt egészségügyi előadás, a helyi háziorvosokat hívtuk meg. Volt vallási témájú előadás is. 2011-ben az Egyház a Családok évét hirdette meg. Mi is csatlakoztunk, havonta egy alkalommal imadélután tartottunk. Meglátogatjuk beteg tagtársainkat, imádkozunk mielőbbi gyógyulásért. Téli hónapokban teadélután tartunk. Teát főzünk, pirítós kenyeret készítünk. Zárandoklaton voltunk Máriapócon, Pacsai atya vezetésével. Egy alkalommal egész napos autóbuzos kirándulást szerveztünk Szlovákiába, ahová szintén eljöhetek családtagjaink is. Pályázatot nyertünk Sajószentpéter és kistérségének „népi hagyománya” címmel. Kiállítást rendeztünk ebben a témában, a galériában /karzaton/. Eredeti népi munkák és használati tárgyak összegyűjtése és kiállítása címmel. Azt gondolom, sok szép programunk volt és mindenkinek szép, kellemes emlék marad.

Itt a klubban barátságok szövődtek. Olyanok vagyunk, mint egy nagy család. Örömmel jövünk a klubba, ahol beszélgetünk a családról, a városban történekről, és ez erőt ad, lelki békét és boldogságot. Minden évben közgyűlést tartunk, tájékoztatva a tagságot az elmúlt év gazdasági helyzetéről.

És végezetül: Kívánok minden kedves klubtagnak jó egészséget, és kívánom, hogy még sok-sok évet töltsünk el itt együtt szeretetben, békességben.

Turcsányiné Ica

Pontok – gondolatok: "egyről a kettőre"

1. Időt kell szánni a másik meghallgatására, a dolgok megvitatására (kétirányú utca).

Az Egyesület, az Iroda úgy látja, hogy rohanó világunkban (elcsépeelt, da sajnos igaz frázis), senki, de valójában senki nem hallgatja meg a másikat. Legyen az gyerek-szülő, tanár-tanítvány, főnök-beosztott, nő-férfi, szerető-szeretett és pláne öreg-fiatal illetve mégdolgozó-márnemdolgozó, azaz aktív-nyugdíjas. Mondjuk a magunkét, a másik ugyan reagálna, válaszolna, egyetértene vagy tiltakozna, de mi arra már nem vagyunk kíváncsiak. A lényeg, hogy elmondjuk amit szeretnénk,

lehet az jó, rossz, értelmes vagy értelmetlen, fontos vagy harmadrangú. Hogy arra a meghallgató fél mit reagál – már nem vagyunk kíváncsiak. Egyáltalán nem fontos számunkra.

Ez a hozzáállás minden kapcsolatban káros, hát még a nyugdíjas, idős partnerrel kapcsolatban. Az idős ember azonnal "leveszi", hogy Ő ebben a párbeszédben abszolút alárendelt fél.

DE! És erre is gondolni kell, valamint tudatosítani – finoman, de határozottan – hogy a idős, a nyugdíjas is vissza tud élni korával, helyzetével. Mondván, hogy csak neki lehet panasa, baja, problémája és különösen igaza.

Az Iroda célja, nem csak az aktív-inaktív emberek közötti párbeszéd, együttműködés, együtt gondolkodás megújítása, hanem az idősekkel foglalkozó, feljük elkötelezett szervezetek összehozása az időskorúak érdekében. Értük, érdekükben fontos a szervezetek között is a "másik meghallgatására, a dolgok megvitatására"! Az utca itt is kétirányú!

2. Nem kell mindent helyteleníteni, kerülni kell a szarkazmust, cinizmust (a „soha” és a „mindig” szavak használatát).

E pont minden emberi kapcsolatban igaz, az időskorú-"fiatal" esetében azonban különösen aktuális. Fiatal: mit beszél ez az öreg nekem; idős: mit beszél ez a taknyos nekem.

Szervezet-szervezet között a mondott hozzáállás ugyancsak napi gyakorlat. Kapcsolatainkban e mindennapi gyakorlaton változtatni szükséges.

Az ember elnézően rálegyint a másakra, vagy cinikus mosollyal fogadja annak mondandóját, igazát.

Legyenek a beszélgetőtársak, a kommunikálók partneri viszonyban és nem alá-fölérendelt kapcsolatban. Ennek megvalósítása elsősorban az "én" feladata, de az "én"-nek arra is törekednie kell, hogy a másik is magáévá tegye e hozzáállást.

Egyik félnek sincs "soha" "mindig" igaza.

Újra megerősítjük felhívásunkat: keresünk az ország minden vidékéről agilis nyugdíjasokat, akik mint önkéntesek szívesen lennének Egyesületünk helyi képviselői, akik feltérképezik a helyi nyugdíjas közösségeket, megismertetik őket Egyesületünkkel és koordinálják a kapcsolatot a helyiek és Egyesületünk között, szervezik helyben az általunk finanszírozott, ajánlott programjainkat, előadásainkat. Jelentkezni bármely elérhetőségünkön lehet!